(i Upsala univ.bibl. handskr. saml. s. 114). Ristningen är grund. Ormslingans linjer äro delvis oklara, men det ser ut, som om alltsammans vore bildat av en av slingband nedtill sammanhållen orm. Ormstjärtens knorr har avgjort varit böjd åt motsatt håll mot i B. 783.

I L. 848 börjar inskriften med *k***autra**; det är dock svårt att förstå annat än att 1—2 **ui**, som stå framför, skola vara runor, då de icke ingå i något ornament.

Efter 1—2 följer ett skiljetecken av ett lodrätt streck, följt av 3—8 **gautra**: och efter två streck över slingan 9—11 **auk**. Dessa båda streck tillhöra en korsande slinga, som är mycket oskickligt anbragt, enär det nedre strecket visserligen skall gå över slingan men jämte ett streck, som nu går under ungefär vid platsen för 8 **a**; det övre strecket borde hava gått under slingan och alltså icke varit synligt. Efter 20 **u** i 9—21 **auk : igialtr : au[k]** vidtog det lösa stycke i B. 783, som nu är borta, vars ristning sträckte sig till 38 **t** i **[s]taen**, av vilket blott nedersta delen är i behåll, 40 **e** har en fullt tydlig prick. 42—46 **þinsa** äro i behåll men av 47—48 **at** finnes blott övre hälften av **a** och möjligen toppen av **t**, varpå följer punkt och därefter 49 **s** och bistaven av 50 **u** i **su[ain]**.

Inskriften har varit följande med ur B. 783 hämtade runor inom [ ] och med säkerhet supplerade i antikva:

ui · gautra : auk : igialtr : au[k : usurʀ : þaiʀ : raistu : s]taen : þinsa · at · su[ain · faþur : sin]

5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55 60

Då 1—7 **ui · gautr** är nom. sg. av namnet *Vigōtr*, är 8 **a** sannolikt en felaktig förtidig ristning av 9 **a** i **auk**, som kommit i stället för den ornamentslinje, som här bort korsa slingan. I 22—26 **usurʀ** fsv. *Azur* betecknar 22 **u** nasalerat a, jfr *Runverser*, s. 18, not 8.

Översättning: Vigöt och Ingjald och Atsur, de reste denna sten efter Sven, sin fader.

---

26. Ytter-Stene, Trosa sn, Hölebo hd.

Litteratur: S. Boije, Sv. fornm.för. tidskr. V, s. 145.

S. Boije meddelar följande noggranna uppgifter om runstenen, som nu är inlagd i en bro norr om gården på vägen till Långbro.

»Ytter-Stene (ny, anvisad av godsägaren K. Schmidt).

I ett gärde strax norr om gården låg över ett dike en häll; vid täckdikning för några år sedan skulle denna undanskaffas, söndersprängdes i fem stycken och fördes upp till en backsluttning norr om gärdet, hvarefter upptäcktes, att den sida, som legat nedåt, var runristad. Denna är ganska plan, men mycket vittrad och fårig, liksom maskfrätt. Slinga (80 à 90 mm. bred) och runor äro grunda och ofta för vittringen svåra att dechiffrera. Stenens hela längd har varit 230 cm., största bredd 110 à 120 cm. och tjocklek omkring 20 cm. Intet felas utom några flisor i kanten mellan styckena. Ornamenteringens stil liknar Bautil 779, 780, den högra.

Inskriften har jag läst sålunda:

ᚾᛋᛏ[1] ᛁ[2] ·[3] ᚾ[4] ᚢᚱ[5] ✱[6] ᚺ[7] ᚹ[8] ᚾᚱᛦ[9] · ᚢᛁᛏᚢ · ᚱᚾ[10] ᛁᛋᚾ · ᚺᛁᚾᛁᚾ ·[11] ᚾᛁ[12] ᛋ[13] ᛁ[14] ᚱ✱ᚢᚾ (el. ᛚ el. ᛏ[15]) ᛁ · [16]
ʙ[17] ʀ (ᚢ)[18] ᚦ[19] ᚢᚱᛋᛁᛏ

1) Säker, ehuru högra qvistens öfre och större del skadad genom vittring. — 2) Staf tydlig, 80 mm. lång; skäres på 20 och 40 mm. nedifrån af djupa, breda, skrofvelkantade fåror, der den öfre, ungefär vinkelrätt, skär stafven, äro kanterna skrofliga: ej ᛚ, med stor säkerhet intet ᛏ, då detta på grund af den riktning det bort ega ej kunnat sammanfalla med fåran och eljest ej finnes. — 3) Osäker. — 4) Staf säker, skäres midtpå af en temligen bred skroflig fördjupning, i hvars kanter tyckas finnas spår af ändarne till ett ᛏ-kännestreck. — 5) Härefter knappast punkt. — 6) Staf säker, mynnar ungefärligen 50 mm. från öfre slingranden ut i en vittringsgrop, som hufvudsakligen sträcker sig åt höger; *båda* kännestrecken synas säkra. — 7) Från den 90 mm. långa, fullt säkra stafven utgår 30 mm. uppifrån åt höger i 135 graders vinkel en fåra, ungefär 40 mm. lång, och

från dennas ändpunkt uppåt en 55 mm. lång fåra, obetydligt divergerande, nästan parallel med stafven. Dessa båda fåror äro visserligen smalare än stafven och de huggna linierna i allmänhet, men de äro snörräta och bära alla spår av att vara huggna. — 8) Svår; 75 mm. från föregående staf finnes i stafriktning en djup, temligen skroflig fåra tvärs över slingan; der denna fåra går, skulle kunna hafva varit en staf (ungefärligen vanligt afstånd); nu skönjes visserligen intet spår deraf (huggen yta), men vittringsfårorna äro i allmänhet djupare än de huggna och ingen ås i bottnen på denna hindrar befintligheten af en staf, utom möjligen en obetydlig, millimeterbred i nedre delen. 10 mm. till höger om ifrågavarande fåra utgår från yttre slingstrecket snedt nedåt en fåra, som på 10 mm. är jemn i kanterna och liknar en huggen rand, hvarefter den mynnar ut i en vidare, skrofligare fördjupning. Då i dennas botten ingen ås hindrar, kan fåran hafva framgått till inalles 35 mm:s längd, blott med en lindrig böjning uppåt och således varit kännestreck till ett ᚴ. Till höger om den nyssnämnda fåran på ungefär 15 mm:s avstånd derifrån finnas visserligen i stafriktning ett par obetydliga fåror, som synas huggna; men då dessa ej väl kunna kombineras med hvarandra — de bilda ej rät linie — och ej heller med det nyss antagna spåret af kännestreck, hvilket den öfre träffar ett stycke från dess spets, är antagligt, att här funnits ᚴ. — 9) Osäker. — 10) På midten skadad af vittring, och osäker. — 11) I 3:dje styckets kant, tvifvelaktig. — 12) Säkert kännestreck blott till venster; stenen är visserligen till höger om stafspetsen skroflig och ojemn, men ej så djupt, att ej kännestreck skulle hafva synts; äfven kännestrecket till venster är något skrofligt och gropigt. Runan följes knappast af punkt. — 13) De båda stafvarne säkra, den förra 50 à 60 mm. lång; i tvärstreckets riktning, den normala för mellersta delen af en ᛋ, går en vittringsfåra, djupare och något bredare än de huggna strecken, och passerar den hela stafven; på dess nedre sluttning något öfver bottnen tyckas spår af huggning finnas, i det den där är slätare; eljest kan intet kännestreck upptäckas; lemning af ᛋ? — 14) Säker staf; ungefär 30 mm. till höger derom går parallelt dermed från nedra slingranden en 60 mm. lång fåra, hvilken gör intryck af att vara huggen; som emellertid intet tvärstreck sammanbinder den med föregående eller efterföljande staf, är den antagligen en vittringsfåra. — 15) Stafven säker, skäres något ofvan midten af en vittringsfåra inom hvars gränser synas hafva kunnat finnas kännestreck till såväl ᚴ som ᚲ. — 16) Punkten osäker. — 17) Stenen är isynnerhet mot inre slingstrecket skroflig af vittring; från öfre strecket löper inåt en fåra i stafriktning, 45 mm. lång samt ett böjdt stycke af ett kännestreck, 25 mm. långt — till **B** eller ᚱ; möjligen finnes ock 10 mm. från nedre slingstrecket yttre sluttningen, 10 mm. lång, af ett kännestreck — troligen lemningar af **B**. — 18) Svår att upptäcka, har väl funnits på en mellan 5:te och 1:sta stycket bortkommen flisa. — 19) Denna och de följande runorna grunda och delvis skadade, men säkra.»

På grund av Boijes utförliga beskrivning kan följande inskrift antagas som säker:

asti · auk · hslakʀ · litu · raisa · stain · at sikhuat · bruþur sin

5 10 15 20 25 30 35 40 45

8—13 **hslakʀ** är namnet fsv. *Āslāk*, fvn. *Aslákr*, i det att 8 ✱ **h** är fel för ᚴ **a**.

Översättning: Aste och Aslak läto resa stenen efter Sigvat, sin broder.

Vid mitt besök vid Ytter Stene 1901 lovades av inspektoren på Tureholm, att runstenen skulle tagas upp ur bron och resas, vilket 1903 befanns vara ogjort. Stenen låg kvar som valvsten ytterst på östra sidan av bron med runsidan nedåt, så att ristningen både kan ses och kännas med fingret.

---

27. Sör-Husby, Trosa sn, Hölebo hd.

Pl. 22.

Litteratur: Boije, Sv. fornm.för. tidskr. V, s. 147.

Denna nedre del av en runsten, som enligt Boije uppgives av J. H. Schröder (Upps. univ.-bibl. handskr.-saml. s. 114) finnas i Söder Husby äng på en hög, anträffades 1904